

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 17-18.

September 1945.

17. årgang.

Afrika for Kristus!

Margit Haraldsen.

Av et privatbrev til Solveig Jørgensen, Tjømø, hitsettes:

Guds nåde og fred!

Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i trengsler funnet såre stor. Salm. 46, 2.

Da vi nu har fått høre at det er åpent å sende post hjem, vil jeg sende noen ord med flypost, så dere kan få høre litt så snart som mulig.

Jeg har ikke hatt brev fra noen annen siden jeg hørte fra deg. Undres hvordan dere har det, og om dere alle er i live etter alt det fryktelige dere har hatt å gå igjennom i disse 5 lange år. Du kan tro vi ble glade da vi hørte at krigen var slutt i Europa, og at samtidig Norge også ble fritt til slutt. Vi hadde takkemøte den første søndag og de innfødte gledet seg med oss over at Gud hadde hørt våre bønner. De har også vært bedrøvet over at dere har hatt det så prøvsomt hjenime og at vi ikke har kunnet få høre fra dere. Nå håper vi snart å få høre litt.

Vi har fått noen norske aviser fra Amerika, så vi har lest meget om det grufulle som har foregått i Nor-

ge. Det har vært gamle nyheter når vi har fått det, men det har vært interessant allikevel. Vi har vært bedrøvet og undret oss over hvordan dere har kunnet klare dere med så lite mat, og vi har ønsket vi kunde sendt noe hjem; men det var jo umulig. Håper det kommer mat og klær til landet så snart som mulig, det er vel mange vanskeligheter selv om krigen er slutt. Vi har ikke hatt rasjonering her i Swaziland; men forskjellige ting har ikke vært å få. Alt har vært og er fremdeles fryktelig dyrt; men vi har hatt rikelig med mat og klær, så vi har meget å

Misjonsstasjon på Edwaleni.

takke Gud for. Gud har sørget for oss i alle disse år, og vi har ikke manglet noe. Den siste checken som H. Johansen sendte til meg fikk jeg ikke utbetalt før et par år senere. Det var slik med oss alle. Vi måtte sende dem til England, og så ble det så lenge før det ble ordnet. De første år fikk vi litt hjelp gjennom Alliansemisjonen. Det var venner i Amerika som tenkte på de norske misjonærer som hadde mistet sitt underhold, og ga til et fond. Først ble der sørget godt for deres egne, og så hjalp de oss med det som var tilovers. Så var det også en gruppe

venner i Johannesburg som av og til sendte oss hjelp. De siste 3 år har vi fått hjelp fra den norske regjering i London. Det har gått gjennom den norske konsul i Durban. Alle norske misjonærer verden over har fått hjelp gjennom dem, og vi har hørt, at det var kongen især som hadde hjerte for misjonærene. Gud signe og lønne ham igjen. Det var i oktober måned ifjor vi fikk det siste fra dem og det kommer nok ikke mer nå. Men Gud vil sørge for at vi får hjelp i rette tid. Vi har fått litt fra de andre venner siden. Ja, det har vært stort å se hvordan Gud har hjulpet og arbeidet har gått sin gang, vi har ikke behøvd å innskrenke.

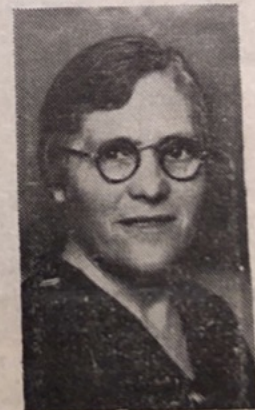
Jeg har vært nokså bra de siste år, men jeg har dessverre ikke vært frisk siden i oktober måned ifjor. Jeg er så dårlig ved hjertet, og det er så smertefullt; men jeg er litt bedre nå.

Be alle venner å be for meg, er du snild

Skal hilse fra alle misjonærene, særlig hilsen fra Hansine.

Bed for oss alle, vi husker på dere.

Lev vel og vær selv hjertelig hilset fra din Margit, adresse: Ekutuleni M. S. P. O. Dwaleni, Swaziland, S. Afrika.

Hansine Nesfossen.

Fra jordens midtpunkt.

Det er alltid av stor interesse for en bibelleser, men også for andre, å nøyere følge med i hva som skjer i forreste Orienten, særskilt i Palestina og tilgrensende land, ikke minst nå, når vi sikkert står overfor en ny utviklingsfase i disse ting og spørsmål.

Det er ingen tilfeldighet at dette område kalles jordens midtpunkt («Jordens navle»). Her møtes øst og vest, ja nord og syd. Her har menneskenes vugge stått i høyeste mening, her fødtes troen på en levende Gud, her steg med de såkalte semiter religionen fra knoppstadiet for å slå ut i herlig blomst med Moses og Israel. Her florerte teknikk og industri m. m., og innen dette område dannedes det utvalgte «guds folket» i verden, Israel. Her samledes de hellige overleveringer som i kraft og klarhet, skjønnhet og sannhet kan sies overtreffer alle andre. Her fødtes verdens frelser og her fikk den føste kristne forsamlingen sin første ånds og ildpåk på den første pinsedagen. Her, over dette guddommelige utvalgte område, har handelsveier gått siden urtiden, her utved kystlandet har kameler trampet i sanden, som de gjør den dag i dag, trass flymaskiner og oljeledninger og her har veldige verdenskriger raset. Utallige ganger har Jerusalem falt, for stadig påny å reise seg og leve.

Her har store nasjoner slåss for sine interesser, fra faraoene og Nebukadnesar til tyrker, korsfarere, engelskmenn, russer, amerikanere, tyskere og italiener. Her har ideer og religioner kjempet om herreveldet fra tidenes morgen til våre dager, kommunisme og imperialism, kristendom, muhamedanismen, jødedom og hedenskap m. m.

Og striden står idag hetere enn noensinde.

Det har kommet fram et merkelig forslag i den anglosaksiske verden om å grave en ny stor kanal fra Middelhavet til Akaba, øst for Sinaihalvøya og få en bedre forbindelse mellom øst og vest gjennom Røde havet. Snart er nemlig konsesjonstiden for Suezkanalen, som er trang og utilfredsstillende, utløpet og kanalen tilfaller da Egypten.

Men å eie en fri og uhindret passasje over Middelhavet til India og

Ytre Ysten er et livsspørsmål for det britiske imperiet. Det er mest av den grunn som det nye forslaget har sett dagen. Mange mener at denne nye vannveien ikke skal komme til ved menneskehender, som frukt av teknikk og byggekunst, med ved geologiske omveltninger, ved jordskjelv, som kan ventes ifølge profetiske ord.

Herom kan intet menneske uttale seg med sikkerhet. Det er best å vente og se. Men det er ikke nødvendig overalt hvor Ordet taler om jordrytelse bare tenke på geologiske katastrofer. Gud bruker også mennesker som middel i sin hånd for å utføre sin vilje. I hvertfall er det av stor interesse å vente og se hvordan framtiden skal ytre seg på dette merkelige område.

En meget viktig og alvorlig side i Palestinaspørsmålet og dermed tilhørende spørsmål er nettopp forholdet mellom jøder, engelskmenn og arabere. Dette problem henger som et stadig truende damoklessverd over Fremste Orienten. Jøden har innvandret i ganske store kontingenter og bosatt seg her og der og stiftet kolonier, hvor man forsøker å virkeliggjøre det kommunistiske ideal. Dette har voldt stor uro særlig blant araberne, men også hos andre, som ikke ser med blide øyne på Russlands varme iver etter å bli representert i Fremste-asiatiske politikken. Kan hende det her ligger et profetisk perspektiv ennå gjemt for oss, da mange bibelfortolkere mener at Russland skulle være Bibelens Gog og Magog. Italia og Tyskland søkte stadig å få innflytelse over Forreste Asiens folk. Musolini gjennom hensynsløs muhamedansk propaganda til England fant seg foranlediget til å gripe inn. Hitler og hans velde var alltid ivrige i med nye linjer å følge «gamle keiserens» politikk å nå til Bagdad, ja, enda lengere, at over Indien få samband med Japan. Her må det sannes at menneskene legger planer, men Gud rår.

Alt dette brast som en vakker boble, til menneskehetens store lettelse og glede.

Også Frankrike og U.S.A. har store interesser å våke over i denne del av verden. Frankrike som mandat-

stat for Syria, Amerika mere verdenspolitiske motiver.

Når man ser på dette, fra menneskelig synspunkt uløselige problemer i Forreste Orienten undres man på hva som skal skje og hvordan utviklingen skal arte seg. Her som alltid, er det best å la Guds ord være lys og ledelse.

En ting er sikkert at «hedningenes tider» snart glir forbi og at Israels tid nærme seg. Guds Israel skal gjenreises og atter forene seg med sitt gamle arveland, hele området som Gud lovet til Abraham og hans etterkommere til evig tid. Vi bør alltid ha det klart for oss, at det hellige arveområdet ifølge den guddommelige jordfordelingsplan omfatter et stort område, fra Egypten til Assur (Irak) og at hele Forreste Orienten også det nåværende Tyrkiet og arabiske halvøya vitalt berøres derav. Det er det første vi bør ha klart for oss fra guddommelig synsvinkel.

Det andre er at opprettelsen av Israel, Guds Israel, omfatter mere enn den jødiske resten i vår tid. Vi bør ha våre øyne åpne for hele Israels igjenoppbyggelse og representative igjenforening med sitt urgamle land ved tidsaldernes slutt ifølge planen i Jeremia 31 og 32 kapitel.

Det er godt å gi akt på det profetiske ordet i hele dets vidde, for det peker hen på mange og store folk som når verden skal «fødes påny» står ferdige å ta sine områder i besittelse.

For det tredje gjelder det å ha et åpent øye for Jesu «parusi» eller gjenkomst, «Så han kan sende den for eder utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn, fra eldgamle dager av.»

I ventetiden er det godt å få være en ny skapning i Kristus Jesus på forsoningens grunn og få tilhøre Hans forsamling, hvor Anden bor og virker i sin fulle kraft.

Lykkelig er det land som eier ordets fulle lys og der Kristi bekjennere eier Andens fulle kraft i et rent sinn og er fulle av tro og Hellig And og gode mennesker som Barnabas og Ansgar, Nordens apostel var. Ansgar ba: «Herre gjør meg til et godt menneske.» Må det også være vår bønn i tidsaldernes avslutning.

Nils Ramselius,
i «Evangelii Häröld»

Vår

Den apostlenes forsamling (Matt. 18:20)

Han og bror Betsaida Kapernaum men

Sammen med andre kaddrat til hannes 3). I Jo fortalt Jesus.

Ved sin bro (Joh. 1, 1)

navnet (sten). B til Galile

ning og en dag vandring kyster (blir han

Peter naum, ha sin sviger Andreas 29, 30.)

Ingen neskellig feil og si

i hans sa bevegelig temperan

Han var sjel som sjon og h var full

var så m lærte av klart han

en gamm liv i Mes 14, 28; 10—15 og

Peter leder i ap i Jesu in med ham

Pet. 1, 18 vekkelse Han va

Jesus som

Vår Bibelspalte.

Simon Peter.

Den mest framstående av de tolv apostler, idet han til stadighet nevnes først av dem er Simon Peter. (Matt. 10, 2. Mark. 3, 16 og parallellsteder.)

Han var sønn av fiskeren Jonas og bror til Andreas. De var fra byen Betsaida (Joh. 1, 45) og bosatt i Kapernaum hvor de drev fiske sammen med sin far.

Sammen med sin bror Andreas og andre kamerater fra Galilea var han dratt til Judea til Jordan hvor Johannes døperen da virket (Luk. 3, 3). I Johs. 1, 35—50 er det levende fortalt om disse menns møte med Jesus.

Ved denne anledning blir han av sin broder Andreas ført til Jesus (Joh. 1, 41 flg.) og får her av Jesus navnet Kefas = Peter (klippe eller sten). Brødrene drar igjen tilbake til Galilea og tar opp sin gamle gjerning og under dette arbeide blir de en dag kalt av Jesus under dennes vandringer ved Genesaretssjøens kyster (Matt. 4, 18—20.) Fra nå av blir han en av Jesu disipler.

Peter var gift og bosatt i Kapernaum, han hadde eget hus og hadde sin svigermor i huset. Hans broder Andreas bodde hos ham (Mark. 1, 29, 30.)

Ingen av apostlene synes så menneskelig som Peter, både med sine feil og sine fortrinn. Feilene bunnet i hans sangvinske temperament, lettbevegelig og tankeløs, men i hans temperament lå også hans fortrin. Han var en djerv og pågående ildsjel som hurtig oppfattet en situasjon og handlet intuitivt riktig. Han var full av håp og ingen situasjon var så mørk at han ikke håpet. Han lærte av sine feilgrep det vidner klart hans breve om, som er rike på en gammel manns erfaring i et langt liv i Mesterens tjeneste. Se Matt. 14, 28; 16, 22; 26, 75 og Johs. 18, 10—15 og 25—27.

Peter ble tidlig den selvskrevne leder i apostelflokken og hørte med i Jesu innre fortrolige råd som var med ham på forklaringsberget (2. Pet. 1, 18) ved Jairus datters oppvekkelse og i Getsemane.

Han var den første som bekjente Jesus som Messias. Se Matt. 16, 16,

hvor Jesus bekrefter det nye navn han har gitt ham «Klippe» sikkert med tanken på at det var Peter som skulde lukke opp menighetens dør for hedningene (Ap gj. 10) og hans prediken på pinsedag da menigheten ble grunnlaget. Jesus så i ham den hengivne og trofaste hyrde for sine barn (Joh. 21, 15.) Paulus ser i ham en av pillene i Guds menighet. (Gal. 2, 9.) Når en under studiet av apostelen Peter har samlet de skriftsteder hvor han er omtalt, slår det en hvor aktivt Peter tar del i alle spørsmål som reiser seg i disippelflokken, hvor handlekraftig han er, hvor helt han har stillet seg til disposisjon for Herren og for sine brødre. Han er den førende og talsmannen. Han er omtalt over 94 ganger i D. N. T. bortsett fra parallellsteder.

Var Peter til å begynne med svak og vaklende ble han i Jesu skole en virkelig «klippemann».

Også etter pinsedag finner vi Peter som apostlenes leder. Under apostelmøtet i året 49 finner vi ham som leder av menigheten i Jerusalem (Ap. gj. 15, 7 fg.)

Det er sikkert ut fra egen dyrekjøpt erfaring Peter skriver i sitt 1. brev 5. kap. 6 vers: «Ydmyk eder under Guds veldige hånd, så skal han opphøye eder i sin tid». Det var jo nettopp hva Gud hadde gjort med ham. Gråtende gikk han ut av yppersteprestenes gård og modnedes etter hvert i alvorets og ansvarets gjerning i Guds rike til en klippe og en støtte.

Uredd og med kraft forsvarte han hedningenes rett til delaktighet i Guds menighet, etter at han ved en åpenbaring fra Gud hadde prediket evangeliet for hedningen Kornelius. Se Ap.gj. 11, 1—18.

Peters misjonær-virksomhet har vært adskillig mer omfattende enn som det fremgår av det nye testamentet. Paulus omtaler denne virksomhet omkring året 55 i 1. kor. 9, 5 og han var sannsynlig kjent i denne by for sin virksomhet, legg merke til uttrykket «— — jeg holder meg til Kefas.» (1. kor. 1, 12.)

Det er sannsynlig at det er jødekristne venner som han har besøkt som han hilser i 1. Pet. brev 1, 1.

Peter virket den siste tid av sitt liv i Rom og fra denne by er sannsynligvis hans to brever skrevet.

Her ble han korsfestet under keiser Nero, og etter eget ønske med hode ned og bena opp, sier Hieronymus. Peter ble begravet utenfor Neros sirkus hvor han ble henrettet. I året 258 ble hans jordiske levninger flyttet til San Sebastiano. På keiser Konstantins befaling ble det bygget en kirke over Peters opprinnelige gravplass og levningene blev gravlagt der på nytt. Over denne kirke er den berømte Peters kirken reist.

Sv. Shwan.

Et besøk på Edwaleni misjonsstasjon i Afrika.

Da skal den lamme springe som en hjort.

(Es. 35, 6).

Denne profeti gikk i oppfyllelse ved Jesu første komme, og ved hans kraft har underet fortsatt gjennom den kristne menighet, om enn ikke i så utpreget grad som i den første tid, dog skjer det til Guds ære. Dette ble vitterlig for alle på Spangereid da den 41 årige Peder Kvale i den frie forsamling Betania St. Hans aften kastet sine krykker og var helbredet i Jesu navn etter å ha vært lamm siden 1942. Broderen fortalte meg følgende: Jeg ble frelst 21 år gammel og reiste en tid med evangeliet, fikk lys over den fulle vei, men dessverre fulgte jeg ikke lyset og etter en tid sløvnet jeg av. I 1942 ble jeg tvangsutskrevet til tysk arbeid, og på en bil som ble kjørt i rasende fart falt lemmen ned, og jeg ble slynget i gaten. Helt sanseløs ble jeg hjulpet til rette og da jeg kom hjem ble læge budsendt. Jeg ble beordret tilsens, og skulle ligge helt stille i minst 8 uker, men etter noen dager ble jeg verre, og etter å være blitt behandlet på et sykehus ble jeg sendt hjem som uhelbredelig og invalid for livet. Det var ryggmarvsblødning som forårsaket lammelse. Jeg mistet helt synet og lammelsen begynte i føttene og trakk seg helt oppover mitt lege-

me. En natt da jeg lå i denne hjelpe-løse tilstand og bare ventet på døden som alle mente snart ville komme gikk jeg irecte med Gud, plutselig kjente jeg hans nærvær, han sa: «Mine veier er langt større enn dine veier og mine tanker er langt høyere enn dine tanker» og så ble det helt klart for meg at han atter hadde tatt meg til nåde. Da fylltes mitt hjerte med jubel og jeg begynte høylutt å prise ham. Min ufrelste hustru våknet, la hånden over min munn og spurte om jeg var blitt gal. Nei nu er det Gud som taler sa jeg. Fra dette mitt møte med Gud, den natt, begynte jeg å bedres, synet kom gradvis igjen og lammelsen gikk delvis bort i den ene siden, så jeg senere ved hjelp av krykker kunne være oppe. Men den lamme foten måtte bindes fast til den ene krykken for å få den med når jeg hinket avsted.

En dag sa min hustru at der var en meget flink kiropraktikker i Flekkefjord som hun mente jeg burde forsøke.

Jeg ga halvveis mitt samtykke, men da jeg den dag lå og hvilte kom atter Herren til meg og sa: «Dersom I blir i meg og mine ord blir i eder, da bed om hvad i vil og det skal vederfares eder». Da ble det klart for meg at jeg skulle motta en full hel-

bredelse av Herrens hånd, og under protest fra min hustru oppga jeg turen til Flekkefjord. En dag hinket jeg på mine krykker hen til et bygg hvor br. Svennevik arbeidet og ba om han på et møte ville salve meg. Ja, det er veien, sa broderen, og så ble vi enig om at dette skulle finne sted lørdag St. Hans aften. «Så blir du frisk til søndag» sa br. Svennevik, og dette virket svært troesstyrkende på meg. Så kom da dette minneverdige møte. Br. Svennevik mente det var best å vente til møte var slutt med å salve meg. Jeg tror, sier broderen, det skulle være slik for at intet menneske skulle få ære. I mens taler br. Svennevik om Abrahams tro og så kjente jeg noen som rørte ved min hoft. Jeg snudde meg rundt i det jeg trodde det var han som satt bak meg som ønsket å tale med meg, men det var det ikke. Plutselig kjente jeg som en elektrisk strøm gå igjennom min lamme side og jeg kunne løfte min før lamme fot opp fra gulvet. Jeg reiste meg og ropte ut: Jesus har helbredet meg. Kom fram på gulvet, sa br. Svennevik, og jeg frem, men da brøt jubelen ut og vi priste Gud helt til kl. halv fire om morgenen, sier broderen.

— Men krykkene, sa jeg.

— Ja, de hadde jeg ikke lenger bruk for, sier br. Kvale. En henger på veggen i Betania, den andre tok en broder med seg til Mandal.

Med saks og penn

SVENSKE KIRKEN I GDYNIA — DANSELOKALE

Svenske sjømannskirken i Gdynia, Polen er blitt danselokale for russer og polakker og det kirkelige inventar er flyttet vekk, forteller en av betsetningen på handelsbolagets Gripen, som for en tid siden kom inn i Göteborgs havn med kull-last.

«Stockholms-Tidningen» skriver: «Dansen i svenske kirken skader ikke helligdommen», og forteller videre: «Nå var ekspedisjonslokalet barserving og foran den satt en ung pike og solgte dansebilletter. Fra det som før bruktes som kirkelokale, kom tan-gomusikk. Et tyvetall ungdommer svevet rundt på parkettgulvet og i den forrige alterringen satt et jazzkapell på 5 mann. I taket fantes to store hull, antagelig etter brannbomber og i parketten hadde et stykke

av en splint borret seg fast».

Polen har mistet en fjerdedel av sine innbyggere. 8 millioner polakker har satt livet til under krigen. Det kunne vel behøves å bruke kirker til annet enn dans

AMERIKANERNE SAMLER INN TIL OPPBYGGING AV KIRKER

Etter hva «Norsk Kirkeblad» beretter har de lutherske kirkene i U. S. A. foretatt en innsamling til hjelp for igjenoppbygging av kirker og andre bygninger som tjener det kirkelige og kristelige arbeid innen de lutherske kirkene i Europa. En innsamling som ble gjort en søndag i januar i år over hele landet innbrakte 40 millioner dollars og innsamlingen fortsetter Pengene skal i første rekke komme kirkene i Norge og Finland tilgode.

700 DØPTE

Misjonærene Ruth og Gustav Erikson som har virket i Fransk Kongo i over 20 år, siste gangen siden 1938, forteller om stor framgang for evangeliet. På deres arbeidsfelt, Ouesso-området er over 700 personer døpt siden 1939.

Misjonærene Eriksson tilhører Fyladelfia-forsamlingen i Ørebro, Sverige.

I SYD-AFRIKA

I Evangelii Härold forteller misjonærene Gothy Peterson og Ulla Molin at en herlig vekkelse går over Port Elisabeth, Syd Afrika. Flere hundrede har på kort tid overgitt seg til Gud, syke blir friske og flere fyllte med den Hellig And. Ved en dåpshandling ble 150 døpte.

MISJONENS HELTER

Da det svenske misjonsforbunds Kongomisjon feiret sitt 50 års jubel-

— Og din hustru, hva sa hun?

— Jo, en søster sprang hjem før meg og fortalte henne det. Hun sa bare: Å ja han ramler vel snart sammen igjen. Men pris skje Gud, sier broderen: Det Gud gjør er fullkommet. Så en måneds tid senere da hun så at verket holdt rakte hun en dag armene ut mot meg og sa: Fra nå av skal jeg tilhøre Jesus.

Men der var flere på møte den aften som også måtte stå opp og bekjenne sin vantro og be Gud om tilgivelse.

Og nu, sier br. Kvale, vil jeg reise rundt å forherlige Herrens navn og vinne sjeler for himlen. Broderen er akkurat ikke noen lien kar, sina ca. 6 fot høy og kraftig som en kjempe.

Ja i sannhet «Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid.»

Halfdan Wik.

Finnes det noe større?

Finnes det noe større i hele universet enn den erfaring at den allmektige, hellige, herlige Gud i himmelen tar det arme menneskebarn til seg og sier til den døende: «Du skal leve!»

Finnes det noe større i verden enn en sjel som er frelst i Gud, som andrer i Gud og midt i døden på ørnevinger farer opp til Guds lys og herlighet?

Funcke.

Er en troende fri for ansvar?

Meget ofte blir ansvarsløshet og åndelig lathet forvekslet med kristelig frigjørelse og hvile i Gud. Mange påberoper seg av at de nå er kommet inn i «hvilen» og sikter hermed visstnok til en åndelig uvirksomhet og ansvarsløshet som er vidunderlig. De er ferdige med «strevet for å leve» forteller de oss, arbeide plikter og slik trelldom er de ferdige med for lenge siden. Ja, en del er endog kommet så langt inn i friheten at de ikke behøver å «mase og be» lenger. De kan bare takke og jubilere og så greier Gud alt sammen og de behøver ikke gjøre noe.

Skulde tilfeldigvis predikanter ikke berøre akkurat de strenger i dem som får dem til å kjenne godt, men kanskje heller holder en skarp formaningstale om de troendes plikter og ansvar, om hellighetslivet og nødvendigheten av å gjøre gode gjerninger og bære frukt for Gud, nei da stempler de straks dette som lovskikkhet, trelldom og kjøtt o.s.v. Det var ikke noen salvelse i denne preken, mente de, for de kjente seg ikke så salig oppbygget og vugget på stemningernes bølger som de iallminde- lighet pleier å gjøre; men disse glemmer visstnok helt at den hellige Ånd ikke alltid kommer i den milde *sagte*

susen, og i salige stemninger, men han kommer også som smelterens ild og tvettersens lut, som en orkan der sønderknuser klipper og en ild som lutrer og rensar sjelen.

Det er selvsagt ikke galt å ville føle og kjenne. Skriften sier at vi skal smake og kjenne at Gud er god. Det er naturlig for et levende og sunt menneske og føle, uten følelse var det vel ikke noe liv, men feilen er den at mange vil *bare* føle, og ikke *utrette* noe, og det går vel ikke an? Hva skulde man si om bonden bare ville ligge og hvile seg i skyggen, mens plogen og harven fikk stå der og intet ble utrettet eller også om høsten når kornet skulle inn, han sa som så: Ja, jeg skal bare fryde meg jeg og stole på Gud og hvile deilig, så vil nok Gud greie med å få kornet inn. Jeg antar at det ville bli en mager høst. Korne ville visst stå ute og råtne tiltross for all hans jubilerende og «tro» på Gud; for Gud hjelper ikke den late og likeglade, men som ordskråket sier, han hjelper den som kan hjelpe seg selv. Det er ihvertfall meget sant i dette ordspråk

Mange liker å vugges av stemningernes vind og elsker å høre om «hvilen» og alt det herlige og underbare som vi har i Gud, men de glemmer ofte at den kristnes liv på jorden ikke er bare hvile, men også kamp og strid og hårt arbeid. Du kan bare lese om troesheltene i Hebr. 11 og Paulus historie så får du syn for saken i så måte. Paulus kjente nok mere enn andre til hvilen i Gud og alt det dyrebare som var i Kristus, men dette fikk ham ikke til å legge seg til hvile på sine laurbær, men tvertimot til å kaste seg enda mere ut i Mesterens arbeid. Hans motto var: Ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet og han sier atter: Jeg har arbeidet mere enn de alle, dog ikke jeg, men Guds nåde som er med meg.

Når Gud bygger en løvhytte for pilegrimen på berget Besværlighet (Som for Kristen i pilegrimsvandringen) da var det ikke for at han skulde legge seg til å sove der, det kom ham dyrt å stå at han benyttet den friheten til leilighet for kjødet. Gud gir oss lov til å hvile, men ikke til å bli åndelig beruset og sove inn i ma-

(Forts. side 11.)

leum, var 50 svenske misjonærer døde i Kongo, og der ble uttalt av noen at man burde nedlegge den misjonsmark som krevet så store offer på grunn av det usunde klima. Men det år meldte der seg flere unge menn og kvinner som følte kall til å reise til Kongo som misjonærer enn noe år før. De ønsket å ta deres plass som var døde på sin post i hedningeland.

3500 MEDLEMMER —
16 MISJONÆRER!

Lärarinnornas Missionsförening i Sverige har 3500 medlemmer og underholder 16 misjonærer. Foreningen hadde nylig sin 20. årskonferanse i Nässjö med 300 deputerte og 40 misjonærer fra forskjellige felt.

DEN EVANGELISKE KIRKEN
I BERLIN

reorganiseres nå på ny grunnvoll. En av de ledende blir pastor Grüber

som har sittet flere år i konsentrasjonsleir fordi han grep inn til beste for jødene. Flere prester som spilte en viktig rolle i den underjordiske religiøse virksomheten ventes å få viktige stillinger i den reorganiserte kirken.

CORDOBA I ARGENTINA

er en by med 300,000 innbyggere. Den kalles i Sydamerika for «Rom nr. 2», da den er så katolsk. Ikke mindre enn 7000 prester er ansatt i den katolske kirke i byen.

800 NYE MISJONÆRER

Den nylig avdøde erkebiskop dr. Will. Temple sendte kort før sin død ut et opprop med ønske om 800 nye misjonærer til den engelske kirkes misjon (C. M. S.) i de to første år etter krigen. Man venter at C.M. S. nå samler seg om Afrika, Arabia og Palestina.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Nye misjonærer.

Det er ikke få som er interessert i misjonssaken nå. Flere har i disse år følt et guddommelig kall til å bli misjonær og for manges vedkommende er vel ikke saken helt klar enda. Vi har fått flere spørsmål om hva som skal til for å bli misjonær blant de frie venner.

For det første må man være overbevisst om at man er kalt av Gud. Det er ikke romantikk eller sterk lyst som er nokk. Man må være seg fullt bevisst at Gud har kallt en til gjerningen, ellers vil det aldri gå godt. Arbeidet på hedningefeltene er noe som krever sin mann helt og har man ikke en guddommelig kallelse vil det snart falle i grus. Det er noe helt annet enn eventyrlyst som må til. Bli derfor først klar over om dere er kallt av Gud.

De frie venner har ikke noe misjonsselskap som garanterer fast underhold hjemme eller ute på misjonsmarken. De som før har reist ut har reist ut i tillit til Gud som kalte dem og mange har bare hatt dag for dag hva de behøvet, uten å vite hvorfra neste dags behov skulle komme. De har praktisert den såkalte troslinjen. Den må også i framtiden være den avgjørende.

Det er allikevel ting som trenger å behandles angående utsendelse av misjonærer og mere som vi skal komme tilbake til senere.

De frie venner har ingen misjonsskole. Det kunne vært av betydning å hatt i hvertfall et misjonskurs for nye misjonærer og det er nok san-

synlig at det blir det i nær fremtid. Det kan nok ikke bli misjonsskole med års skolegang, i likhet med hva flere samfunn har, men noe undervisning i Ordet er det nødvendig å få og også litt praktisk undervisning. Det som foreløpig kan gjøres er å begynne å studere et sprog som er nødvendig å kunne, samle midler til utreisen m. m.

All innsamling av midler bør gå gjennom menighetene hvor vedkommende hører hjemme. Private innsamlinger bør ikke forekomme. Også dette skal vi komme tilbake til senere.

Det er også av nytte å kunne litt praktisk sykehjelp m. m. Mange legger stor — kanskje for stor — vekt på denne siden. Selvfølgelig er det godt å kunne hjelpe de syke på misjonsmarken, men misjonærens oppgave er jo i første hand å bringe dem evangeliet som inneholder løfter både for sjel og legeme. Det er en fare ved å male hedningenes legemlige nød alt for meget og legge alt for meget vekt på den siden.

Om Gud kan få fyllt misjonærene med den samme kraft som i aposteldagene vil det være av aller største betydning.

Vi har ikke plass til mere nå og — om vi lever og Gud vil — skal vi komme tilbake til dette siden.

Penger til misjonærene.

Vi har fått mange spørsmål angående hvordan det stiller seg med utsendelse av penger til misjonærene. Det er ingen som kan gi noe svar på det enda. Ved henvendelse til Norges banks valuttakomite blir det svart at det enda er for tidlig å kunne si noe om det, men det vil bli gitt opplysning når tiden kommer.

Det har også vært på tale at det bare skulle bli anledning å sende ut et begrenset beløp av hva det rør var utsendt og at det var nødvendig å oppgi til Norges bank hvor meget det var sendt ut i 1938 og 1939 og så ville da antagelig beløpene bli regulert etter det. Det er ikke avgjort noe endelig om dette heller. Vi må gå ut fra at det blir offentlig kunngjort om det blir aktuelt.

Inntil noe bestemt kan sies er det ikke annet å gjøre enn å se tiden an. Den norske stat har hele tiden sendt bidrag til misjonærene og

hjelper fremdeles så det er ikke noen fare for at de skal lide nød. Snart blir vel valuttaspørsmålet og seddelbyttet ordnet og det blir anledning til å sende til misjonærene igjen.

Vi går ut fra at Gud enda gir oss en anledning til å virke før natten kommer. Vi vil slå ring om våre utsendinger i bønn og samtidig gjelder det å være våkne for nye ordre av misjonens herre.

Bibelkurs.

Som det sees av annonsen i dette nr. holdes det et tre ukers kurs i Drammen i høst. Det har vært et ønske og vi kan vel si et krav, å få slike kurser for arbeidere i blant oss. Det er jo de mest kjente innen de frie venner som skal ha med undervisningen å gjøre og det vil nok bli til hjelp for de som deltar.

60 år.

En av de mest kjente predikanter innen de frie venner, *Johannes Hedin* fyller 60 år den 23. september. Han kom tidlig til liv i Gud, visstnok i Frelsesarmeen i Arendal, som er hans hjemby. Ganske tidlig kom han med blant de frie venner og har virket rundt hele Norges land.

Han var en av Nordquelles nærmeste venner og «høyre hånd». Sammen med br. Nordquelle sto han som utgiver av «Det gode Budskab» i flere år. Ved Nordquelles bortgang overtok han utgivelsen av bladet. En stilling han har innehatt til denne dag.

Sangboken «Barnas Eiendom» har han også gitt ut i flere opplag. I flere år sto han som forstander i forsamlingen i Skostredet, Bergen og er nå forstander i Møllergt. 38, Oslo.

Br. Hedin er en typisk representant for den frie bevegelse. Han har i alle år konsekvent holdt fast på den retningslinje som de frie venner fra først av hadde.

Han er en dyktig og slagferdig predikant som mange gjerne vil høre.

Vi gratulerer med dagen og ønsker vår bror og kollega en rik arbeidstid framover. Han er virksom som kanskje aldri før.

Hans adresse er: Huitfeldsgate 6 IV, Oslo

Misjonær N. P. Rasmussen.

I svenske blader ser vi at misjonær N. P. Rasmussen fikk gå hjem til hvilen etter bare to dagers sykeleie. Brevet som bragte opplysningen var datert Peking den 3. april.

Br. Rasmussen har virket i Kina i ca. 30 år. Siste perioden han virket der var ca. 16 år. Han var, som de fleste av bladets lesere vet dansk, men hadde en stor venneflokk her i landet. I mange frie forsamlinger husker nok de eldste alle sammen br. Rasmussen. Han var en åndsfyllt og troesfrisk forkynner.

Som misjonær har han blitt brukt av Gud til store ting i Kina.

Vi får vel snart høre nærmere om hans bortgang.

Kristendommens kjerne.

La oss betrakte denne kjerne, og se hvorledes den er — og hvem det er som har den.

Skriften sier: «Men vi har denne skatt i lerkar for at den overvettes kraft skal være Guds og ikke av oss.» (2. Kor. 4: 7.) Det er evangeliets store skatt i lerkaret, som er kjernen i den enkelte, som Jesus har rensset og flyttet inn i. (Åpenb. 3: 20). Det er «Kristus i eder, herlighetens håp.» (Kol. 1: 27). Han er skatten — han er kjernen i lerkaret i den enkelte — i menigheten — o.s.v. Har du denne skatt? Les Joh. 14: 23. Har du opplevet Åpenb. 3: 20? Les 2. Kor. 13: 5. Alle som har denne skatt, de har et opplatt øre, de hører sin hyrdes røst. (Joh. 10: 27, Åpenb. 2: 7.)

De har salvede øyne, så de kan se og høre. (Mat. 13: 16). Denne salvelse som alltid skal bli i oss og lære oss alle ting, så du vet alt. (1. Joh. 2: 20, 27.) Disse har et rent hjerte, de skal se Gud. (Mat. 5.) Disse har Kristi sinnelag. (Fil 2: 5). Det er disse som elsker sine brødre (1. Joh. 3: 14.) De har et åpent hjerte og en åpen dør for sine brødre, de gleder seg, når de ser dem.

De er Herrens velsignede (Luk. 1). De blir mottatt med glede av de renhjertede. (Ap. gj. 21: 17. Mat. 5: 7—9.) Deres fred blir de huse til del som mottar dem. (Les Luk. 10: 5—6, Mat. 10: 40—42, Salm. 24: 3—5).

De som hører disse Guds barn, de hører Herren selv. Les Luk. 10: 16, Mat. 10: 20.

O. K.

Ser du ei de som venter der ute?

Ser du ei de som venter der ute, venter på budet om Gud, venter å høre der ute, at de er Kristi brud. Venter å høre om Lammet som slaktet er. Om ham som formår å dem give, freden, gleden og livet.

Give dem bud om Guds kjærlighet stor, den han viste på Golgata kors. Der Lammet ble ofret for synden på jord. Vil du gi dem det bud at jeg elsker dem Jeg som er den evige Gud, at jeg ga dem, meg selv.

Derfor døde jeg der, for i meg gi dem liv. Det eneste liv som er verd. Det eneste liv som består, er livet i mig, når alt annet forgår.

Si dem: Jeg elsker dem jeg vil dem så vel, vil føre dem frem til lengslernes mål, til livet i Gud. Vil du bringe dem bud? Vil du bære det ut? Se, de lengter og venter derute, å høre om Gud.

Si, vil du bringe dem bud? Vil du gå for din frelser så kjær? Er det sant at din Herre jeg er? Vil du følge mitt ord? Vil du følge meg helt? Vil du gå? Ti høsten er stor.

Se, de lengter der ute, de venter på deg, på deg som din Jesus har kalt. Svar ditt «Ja». Gi ditt liv. Se, jeg ga det for deg. Jeg ga alt. Hva er det du gir for meg?

Hør de venter der ute på bud, de lengter å høre om Gud, om han som formår å gi dem det evige liv, løse bånd og gi kraft til å seire, og å vende seg bort ifra dem, som ei hjelpe formår. Jeg vil læge de sår, som de blødende hjerter har.

Jeg er med Vil du gå? Si ditt «Ja».

Se, høsten er stor og snart dagen er slutt. Vil du gå mens det ennå er dag? Hør, jeg venter på deg.

Henrik Sätun.

Konferansen i Moss.

Som nevnt i forrige nr. blir det konferanse i Moss lørdag 29. september. Da det enda ikke er så helt lett å skaffe herberge til så mange som i normale tider kan bare en representant fra hver forsamling regne med å bli inlosjert.

Vi har sendt innbydelse til de frie forsamlinger vi kjenner til på øst og sørlandet, og kan ikke godt innby flere denne gang.

Emner som vil bli behandlet er oppgitt i innbydelsen og hvis det blir tid vil antagelig også andre ting bli drøftet.

Så håper vi at tilslutningen blir god og at vi får utbytte av sammenkomsten.

Predikende brødre og søstre er også velkommen. Husk å send melding innen 15 september til Joh. Martinsen, Klostergt. 38, Moss. Glem ikke det for innkvarteringens skyld. Konferansen begynner kl. 11 lørdag. Søndag 30. september holdes vennestevne. Mange predikanter deltar.

For konferanseutvalget
G. Iversen.

Menighetsforstander.

I menighetsmøte i aug. i den frie forsamling i «Betania» ble det enstemmig besluttet at vi nå skal kalle en forstander som kan ofre seg helt for denne gjerning da brødrene er så opptatt hver i sin gjerning at de ikke evner å ofre seg i tjenesten som det trenges. Men noen bestemt å kalle har vi ennå ikke stanset ved og vil derfor slå til lyd blant Herrens tjenere innen den frie retning om noen kjenner seg kalt til denne tjeneste så la oss høre fra deg.

Her er et godt arbeidsfelt og store muligheter. Vennene er åpne for Herrens ord og And og er med av hele sitt hjerte i vekkelsesarbeide og forsamlingens oppbyggelse. Vår bønn til Gud er at vi må få den rette mann i denne tjeneste og få ham snart og det vil bli til gjensidig velsignelse.

Må Herren velsigne oss alle hver i vår tjeneste så vi arbeider mens det er dag. Natten kommer, visstnok med raske skritt, da ingen kan arbeide. Det står ellers bra til i forsamlingen og vi har gode møter om enn det nu ved høysommertid er mindre folk i møtene.

Broderligst
Hans Wennesland.

FRA FINNMARK

Brev fra M. og A. Mathisen.

Fred, megen fred i ham!

«Av Herren er dette gjort, det er underfullt i våre øyne.»

«Dette er dagen som Herren har gjort! La oss fryde oss og glede oss på den.» (Salm. 118, 23—24.)

Når vi tar et pust i bakken og ser oss tilbake så må vi med forundring skue Herrens storhet gjennom disse bortfarne tider. Sant er det som Salmisten sier: «Herren er god, og hans miskunnhet varer evindelig.»

Når vi nå skal forsøke å sende en hilsen til dere kjære søsken, så finner vi nesten ikke ord for vår indre glede for Herrens storhet mot oss, her i Jakobselv. Som alle dere vet så er nesten hele vår kjære landsdel Finnmark en eneste askehaug, unntatt enkelte steder på øst-Finnmark, så som dette vårt sted, og hele Nordvaranger kommune forøvrig. I Nesseby kommune som er nabokommune til oss, står Perlarsenvik, Morteness, Bergeby og endel steder innenfor selve kirkestedet Nesseby som er spart for ødeleggelsens vederstyggelighet. Så har vi endel andre steder på nord-siden av Varangerhalvøya såsom Båtsfjord, Havningberg m. fl. Men ellers er det som en ørken overalt. Ja, dersom alt skulle føres på papir som folket har gjennomgått her oppe i Finnmark, så ville det bli et altfor trist bilde, men evighetens morgen vil nok forklare oss hvorfor alt dette er vederfaret menneskene. En ting er vi klar over, at det er ikke for Gudfryktighets skyld dette kom. Måtte folket ta lærdom av alt dette til å leve for sin Gud. Men når vi ser på livet idag, så må vi bruke profetens ord: «Se, mørke dekker jorden og mulm folkene.» Guds ord må gå i oppfyllelse i alt før Jesus henter sin dyrekjøpte brud. Vi lever vel og det samme håper vi dere alle gjør. Vi har en enestestående varm sommer, som vi ikke har hatt på lenge.

Til slutt må vi sende vår hjerteligste takk til alle våre venner som har båret oss på forbønnens armer inn for nådetronen i denne tiden. Må Gud rikelig velsigne eder igjen med all åndelig velsignelse. Håper Herren sender noen snart i vårt sted her. Så vi kunne komme på andre steder i andre omgivelser.

Lev vel kjære broder Iversen og hils alle venner hjertelig.

Eders i Kristus

Martha og Andreas Mathisen.

Brev fra str. Kvalsvik.

Da vi nå er flyttet fra Bø i Vesterålen vil jeg be om å få «Røsten» omadressert. Vår adresse er nå: Tromsdalen, hvortil bladet bedes sendt.

Vil samtidig benytte anledningen til å sende en liten hilsen til venner i syd og nord, fra oss heroppe. Vi lever vel og kjenner det er godt å bo i den høyestes skjul og i den allmektiges skygge.

Vi evakuerte jo til Bø i Vesterålen, da vi måtte forlate vårt hjem i Komagfjord. På Bø møtte vi megen godhet fra befolkningens side, men når våren kom, måtte vi forsøke å komme nærmere Komagfjord for om mulig å utrette noe der i år. Bor nå her i søskene Wangbergs hus. Noen endelig flytting til Finnmark for vårt vedkommende, blir det ikke i år. Endel flytter dog oppover. Dampskibsekspedisjonene og poståpnerier må der såvidt mulig ordnes med. Kvalsvik med endel arbeidsfolk, er derfor deroppe nå for å ordne med det nødvendige i den retning. Vi var alle med opp, men jeg måtte om et par ukers tid tilbake hit igjen. Barna må også snart komme for skolens del. Det var et sørgelig syn å se vårt og alle de andres hjem så helt i ruiner. Ikke ett hus og ikke ett menneske å se. Det eneste liv vi så var en hare med sine to små unger. Den hadde slått seg ned i haven og syntes sikkert den hadde funnet seg en riktig fredet plett.

Vi bodde i telt. Matlagingen måtte foregå i det fri de første dager. Siden fikk vi lagt tak over kullkjelleren og der ble ikke aller verst. Det ble satt store papp-plater om veggene og galvet ble gjort så bra istand som mulig. De andre kjellerne var formeget rasert til å kunne benyttes. En av komfyrene var ikke verre enn at vi fikk den i brukbar stand og satt i «huset» vårt. Det var blitt surt vær, så det kjentes godt å komme i hus, om det bare var kullkjelleren. Slotstens med familie var også kommet deropp. Vi samlet oss da til bønnemøte. Det var kjært atter å få være

samlet på hjemlig grunn. Meget var så usigelig forandret, men Herren var og er den samme. Han hører bønn og møter opp, hvor der er noen der samles i hans navn.

Ennå kan Herren gi oss ett hus på det sted for å opphøye hans navn i

Vennene Stiens fra Breivikbotn bor også her i Tromsdalen. Tyskerne som har hatt lokalet i første etasje i huset her, flytter nå ut, så vi håper å få det istand til det vanlige bruk. Det er jo søster Wangberg som ordner med det, men vi som for en tid bor her får sikkert være med og opphøye Herrens navn der.

Søsterhilsen

Antonette Kvalsvik.

Brev fra Henny Eriksen.

Nåde og fred bli eder mangfoldig til del, idet I kjenner Gud og Jesus Kristus, vår Herre. (2. Pet. 1, 2.)

Takk for den kjære «Misjons-Røsten» som jeg har mottatt. Hvor kjært det er å atter få lese fra de forskjellige steder av landet og se at Guds sak går fram og at Guds folk fornyes.

For vår del som har hatt en hård tid her oppe i Finnmark føles det som vi atter føler oss sammensmeltet med de andre troessøskene i vårt land.

Det er en stille tid her oppe nå, folk er opptatt med å ordne til på sine hjemplasser som tyskerne har brent, og andre med slåtten. Så det kropslige arbeide med å bygge opp Finnmark er i full gang så langt kreftene rekker til og folket har noe å hjelpe seg med. Men det er jo der det strander så det som blir bygget nå er bare midlertidig. En mengde folk er også i militærtjeneste, men etter forholdene går arbeidet godt. Håper de administrerende myndigheter får et merre våkent øye for Finnmark og ser hva som trenges å sende her opp.

Vi flyktet på fjellet fra Kollefjord den 4. november og var på fjellet til 17. desember (altså 1944) da kom de norske militærstyrker og hentet oss og vi ble meget glade. Vi hadde vært på fjellet i en og en halv måned. Ble så ført fra vårt skjulested og til Hopsøide og derfra til Båtsfjord hvor vi var natten over. Vi ble meget godt mottatt der. Ble så vist derfra og til Vardø hvor vi nå bor. De norske militærene var strålende. I små fisker

Tre ukers bibelkurs i Drammen.

Som bekjent går det mange yngre søstre og brødre mellom oss som har spesielle kall til arbeidet i evangeliet, noen heime og andre ute på misjonsmarken Likeledes har vi allerede en flokk unge, nye vitner. For å møtekomme en mangestemmig appell fra disse og andre som er interessert i arbeidet i forsamlingene, har det lykkes å få istand et større bibelkurs i høst.

Vennene i Knoffsgate har stillet seg villig til å motta kurset, som tar til lørdag 13. oktober og varer til over søndag 4. november. Det vil bli bibeltimer, samtaler og spørretimer hver formiddag og ettermiddag og offentlige møter om kveldene både i byen og distriktene omkring. Deltagerne må regne med en mindre kontingent til dekking av utgifter ved fellesmiddag etc. mens vennene i Drammen og omegn skaffer gratis losji. En vil selvsagt hjelpe til så langt råd er økonomisk. Likeledes kan en regne med at sengetøy må medtas (ullteppe).

De som melder seg, vil bli tilskrevet direkte. Oppgi derfor tydelig

adresse. Alle som har sykler må absolutt melde fra om dette.

Brødrene *Kleppe, Daniel Nilsen og Hedén* blir med som lærere (vekselvis) og redaktør *Kasborg* blir kursets leder, likesom andre brødre vil delta med enkelte timer.

En henstiller til venneflokker bortover som vet om noen som går med kall til forkynnergjerningen eller som har unge vitner i sin midte som vil ha gagn av et slikt kurs, om mulig å hjelpe disse avsted til kurset eller å yte sitt bidrag til kurset direkte.

Enhver henvendelse angående kurset sendes til sekretæren, br. Harald Ibsen, postadresse: Drammen, telefon 1374. Det er nødvendig at innmeldelsene kommer hurtigst mulig og selvsagt må en ta forbehold da deltagerantallet er begrenset.

Ledende brødre bør søke å gjøre kurset kjent innen venneflokkene hurtigst mulig. Vi er takknemlig om dette blir gitt den nødvendige oppmerksomhet. Og så til alle som tenker å komme: Vel møtt i Drammen!

H. Ibsen.

nå fikk de høre noe helt annet. «Vi i Kina,» sa hun, «vi har ikke noen planer om å knuse Japan. Vi tror ikke at dette ville være heldig. Vi må finne andre og bedre veier. Kristus har lært oss å elske våre fiender og be for dem som forbanner oss. Noen hevntank mot Japan må vi ikke ta, for Kristus er ikke en hevner. Vi i Kina står nå ferdig til å ta imot Kristus, men skal vi kunne ta imot ham, da må vi også gjøre alvor av å lytte til hans ord.»

Slik talte hun. Det var merkelige ord ved et sånt høve, midt i en brennende krig og det var lett å forstå at hennes ord gjorde et mektig inntrykk.

På pilgrimsferden.

Søndag 5. august hadde Ryggevennene sitt årlige stevne, som i mange år har vært holdt første søndag i august. Det var en masse mennesker og flere predikende brødre og søstre. Alf Kasborg, Alfred Andreassen, Sætun, E. Sørensen, Ersrud, Olav Husetun, Jens Fjeld m. flere deltok. Det

var mye godt som kom fram. En god ånd hvilte over møtene. Søkningen til møtene i Rygge er ikke særlig stor nå visstnok. Det behøves en vekkelse blant Guds barn både der og flere andre steder. Br. Hans Utne var i ilden og ingen kan merke at årene tynger ham når han er på møtene, men han er ikke sterk og orker ikke å henge i som før.

Torsdag 9. august deltok jeg i møte på «Logen» i Moss. H. Ersrud virket der i 14 dager og det var riktig åpent for ham.

Lørdag 11. august dro jeg til Askim på stevne. Her var det også mange predikende søsken og god tilslutning. Br. Isaksen fra Halden virket der en tid før stevne og skulle stanse et par møter etter stevne også. Det ble et riktig gilt samvær både lørdag og søndag. Det var sang, vitnesbyrd, budskap i tunger og tyding.

Mandag var det også møte hvor flere av de tilreisende deltok.

Søndag 19. august hadde vennene på Haugepå Rolvsøy stevne. Det var to møter, kl. 10.30 og 5. På ettermiddagsmøte var det store fine Folkets

skøyter gikk de mellom de armerte tyske krigsskip og hentet evakuerte. De gjorde et strålende arbeide som må minnes i den norske historie. Ja, meningen var ikke å skrive noe om dette, men bare fortelle litt om Guds underbare ledelse med oss.

På fjellet fikk jeg en underbar visshet om at vi ikke skulde bli tatt med av tyskerne sydover. Hva mening det var med det visste jeg ikke da, men fikk på en velsignet måte vite det senere og som jeg skal fortelle litt om.

En uke etter vi var blitt befridd og kom til Vardø begynte jeg som sykehusgutt. Det ble en tid med rike anledninger til å være med i andaktene på sykehuset og Gud velsignet underbart. Det var gilt å se hvordan Gud kalte på sjelene. Ja, Gud var virkelig nær. Halleluja! Det ble nå klart for meg hvorfor vi ikke skulle sydover. Jeg samtalte med min hustru og vi forstod det slik at vi skulle samle de troende venner som var evakuert fra de forskjellige steder til Vardø. Samle dem til bønnemøter. Imidlertid hadde Frelsesarmeen begynt med offentlige møter hvor kaptein Askheim ledet. En velsignet bror som Gud brukte til stor velsignelse i vinter. Vi ble med og deltok på de offentlige møtene der. En og annen overga seg til Gud.

(Fortsetter neste nr.)

Kina har ikke hevntanker.

På et møte i Sverige en tid før krigens slutt fortalte en svensk Kinamisjonær, som da nettopp var kommet hjem over Amerika blant annet følgende:

Han hadde fått høve til å komme inn på et stort politisk møte, hvor fru Chiang Kai-shek var hovedtaleren. Over tyve tusen var møtt fram for å høre henne. Med spent oppmerksomhet lyttet de til denne fine og rikt begavede kvinne, som vel er en av nåtidens mest kjente.

Flere framstående politikere talte til innledning. Det stående emne hos dem var hva Amerika skulle gjøre med Japan, om Amerika seiret. Deres taler gikk ut på at Japan skulle knuses og tilintetgjøres, og mere i samme dur. Menneskene klappet og var begeistret, som vanlig er ved slike høve.

Så ble det fru Chiang-Kai-sheks tur. Hun er en levende kristen. Og

hus som var leid for anledningen fullt av folk.

Brødrene Julius Sørensen, Kristian Skipperud, Stålstrøm m. flere talte Guds ord og mange vitnet om Herren. Broder Simon Eriksen fra Fredrikstad har i mange år trofast virket på Hauge og Valle. Det koster ikke så lite av tid og krefter å holde på slik år etter år, men de har fått se sjeler komme over på Guds side og det er lønn for alt besvær. Må Gud rikelig velsigne dem i fortsetningen.

Mandag 20. august dro jeg til Skiptvet. Det var meningen å hatt bibeltimer hver kveld hele uka, men da skuronna kom mye tidligere enn

ventet ble det bare annenhver kveld.

Det var riktig god søkning til bibeltimene enda det var travelt for gårdbrukerne og det er nesten ingen der som ikke er bundet til dette yrke. Bibeltimene holdtes på Klokkehuset.

Lørdag møte hos Lina Schie og søndag på Frorud.

Lørdag og søndag var også mine sønner med og deltok med sang og vitnesbyrd. Str. Astrid Johnsen var også med hele uken.

Onsdag 29. august var det meningen å vært på Magnor, men jeg ble ikke ferdig med bladet og måtte vente med reisen dit.

G. I.

Vil også I gå bort?

Far hvor flyver svanene hen?

Bort, bort. Vingene spiller de, halsene strekker de, syngende iler de bort, bort. — Ingen vet hvorhenn.

Far, hvor flyver skyene henn?

Bort, bort. — Jaget av vindene, utover havet stryker de skinnende, Bort, bort. — Ingen vet hvorhenn!

Far, hvor løper dagene henn?

Bort, bort — ruller de, rinner de, ingen kan gripe dem, sporløs svinner de, Bort, bort. — Ingen vet hvorhenn!

«Men far, hvor går vi så henn?»

«Bort, bort. Øynene lukker vi, hodet bøyer vi, klagende sukker vi: bort, bort. — Ingen vet hvor henn.

Jeg talte nylig med en ung mann, som ikke er frelst, men klar over sin stilling som sådan. Han sa noe som gjorde sterkt inntrykk på meg og som burde vekke oss kristne til kraftig ettertanke. Han sa: «Det er fryktelig å være ufrelst idag, en må enten være en avgjort kristen som tar helt avstand fra verden og politikken, eller være en djevel, falsk, ukjærlig og kall.» Han sa videre: «Når en ser på menneskenes ondskap og egoisme, så mister en lysten til å være god. Det nytter allikevel ikke.»

Ovenstående burde være et rop til Guds folk i natten. «Fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste». (Mat. 24, 12.) Da jeg i lengere tid har betraktet stillingen blant de kristne, så er det et skriftsted som har kommet til meg gang på gang

og jeg sender det nå videre: «Jesus sa da til de tolv: Vil også I gå bort?» (Joh. 6, 67.) Det er mange snarer som legges for de troendes føtter i dag. Gjengjeld og hat gjør seg kraftig gjeldende Mange har i den senere tid gått tilbake til verden, man finner dem ikke lenger i de troendes forsamling. De er gått bort, Andre er ikke åpenbart gått ut i verden igjen, men de savnes på møtene. Hvor er de? Hva gjør de? Gått bort! Atter andre, finner en nok på møtene, — men ikke et vitnesbyrd, ikke en bønn, forsøker en å samtale med dem om åndelige ting, får en ingen forbindelse i ånden, ingen kontakt. De forstår ikke selv hvor de er. De er så fremmede, så ynkelige, men kommer en aldri så lite til å berøre matsituasjonen i landet vårt, eller politikk i hvilken som helst form, da er de straks hjemme og kan undervise med stor veltalenhet og velvalgte ord. Lover og paragrafer kjenner de også til. De sier at nå må de kristne være med å stemme som aldri før. Vi må nå demme opp mot det som ellers kommer til å komme over oss! Hvor er de? Hvilket vitnesbyrd får verden av slike kristne? De sier at de kristne må gjøre sin plikt nå.

Kristi rike er ikke av denne verden og innbyggerne i dette rike er heller ikke av denne verden. Gud har ikke gitt oss noe oppdrag til å kaste oss inn i verdens politikk. Lott gjorde det isteden lik Abraham å bygge et alter for Gud og vitne om Herren i ord og handling, mens han ventet på staden med de faste

grunnvoller. Sodomittene lo av Lott — for en holdningsløs, verdsliggjørelse religion imponerer lite — men Abraham, den rakryggede gudsmannen, kaltes til og med av hedninger en Guds profet.

Vår plikt er å føre så mange som mulig fra satan til Gud, så blir de reddet fra det som snart bryter inn over verden som en ødeleggende storflod. En kristen skal i ord og handling vitne om sin Herre og Frelser og den politikk som han skal drive omtales i 1. Tim. 2, 1—4.

Vil også I gå bort. Mange gikk og mange går bort fra Jesus. Hvor sier de ikke, de etterlater seg ingen adresse. Det blir noe engstelig mystisk, «bort». Slikt lå ikke for Peter. Han ga straks sin adresse. «Hvor skulle vi gå hen uten til deg? Du har det evige livs ord.» Det er klar tale.

Sigurd Ombergli.

Frelst hver dag.

Nu er jeg frelst og salig på Jesu egne ord han sier at han kom som Frelseren til jord, ∴ for den som tror på Sønnen har evigt liv i ham.

Ja, så har han sagt i sitt ord. ∴

Da Jesus gikk til korset, da var det just for meg fordi jeg var en synder og kom jo ingen vei. ∴ Men nu jeg tror på Jesus, han har betalt for meg derfor er jeg salig ved ham. ∴

Nu er jeg på veien til den himmelske stad det jubler og det synger i hjertet hver en dag ∴ for Jesus han går med meg og bærer byrdene.

og jeg synger glad: Han går med. ∴

Ja, nu kan alle komme og motta frelsen fritt for tiden er snart omme, den tid som er det gitt. ∴ for Jesus står og venter at du skal vende om han sier til deg: «Bare kom.» ∴ ∴

Så kom nu du min broder og søster likeså ja, se ham der på korset, den vei han måtte gå ∴ Og hør det ord han ropte før han utånde det For nu er det fullbragt for deg. ∴

8. september 1942.

Alfr. Jacobsen

Ord til ungdom!

Forlovelse.

Forlovelse er en av de aller viktigste avgjørelser i menneskelivet. Den krever derfor grundig overveielse, nøkkelig alvor og oppriktig bønn, om den ikke skal bli et skjebnesvangert skilteknapp.

Den som lettsindig leker seg inn i en forlovelse, kan sikkert regne med å leke seg inn i lidelser og trengsler. Forlovelse er en pakt, og en pakt krever troskap. Derfor er det utillatelig lettsinn å forlove seg med den tanke at den likevel ikke er bundet. Visstnok er forlovelse ikke ekteskap. Derfor kan en forlovelse heves. Men det må være tvingende grunner for et slikt skritt, hvis det ikke skal være synd som bærer bitre frukter.

Viser det seg under samværet i forlovelsestiden, at de to ikke passer sammen og ikke makter å gå «i takt» og blir forbindelsen en byrde og en tvang som mister sin glans og glede for begge parter, da er jo saken grei nok. Annerledes er det, om den ene snart lar seg blenne av «en annen» som dukker opp. Jeg har i mitt liv sett mange eksempler på at det er skjedd, men jeg kan ikke minnes et eneste tilfelle hvor det for den troløse part førte til lykke.

Utroskap er like fullt av det onde i forlovelsestiden som i ekteskapet. Og det er en alvorlig ting å gå gjenom livet med den dom over seg, at man har brutt et trokapsløfte.

Om man ved sin forlovelse er kommet i en stilling som synes uholdbar, er det andre veier å gå enn å bryte sitt ord. Fram for alt bønneveien. Gud kan hjelpe, enten han gjør det ved å sende noe i veien som blir til hinder for ekteskapet, eller han gir den andre part det sinn at han eller hun frivillig gir det gitte ord tilbake. En krise i forlovelsestiden som er egnet til å skape tvil kan dog også bare være en fristelse som kan og bør overvinnnes. På samme måte som mange fristelser til misnøye må overvinnnes i et ekteskap.

Det forekommer nemlig intet samsvar på denne jord hvor det ikke i større eller mindre grad blir vanskeligigheter.

Forlovelse er ikke ekteskap. Derfor må de unge holde seg på tilbørlig avstand fra ekteskapets enemerker.

Visstnok er det mennesker som har det med å leve på forskudd. Det er også dem som vil ha ekteskapet på forskudd. Dette er dog helt uforenlig med virkelig kristendom.

Var et slikt forhold tillatt, ville opphevelse av en forlovelse være ett og det samme som ekteskapsbrudd, og dermed kom det inn under Ordets dom om å drive hor eller å være skyld i at andre gjør det. Og en som en gang har vært forlovet, ville ikke lenger ha rett til å gå inn i en ny forbindelse.

Så er det dog ikke.

Det finnes kanskje dem som vil hevde at et forlovet par «i Guds øyne» skulde kunne betrakte seg som ektefolk. Det skulde altså være beslutningen om å ville leve sammen og det gjensidige trokapsord som gjorde forbindelsen gyldig og ikke ektevigslen som jo er en borgerlig akt.

Men en slik påstand ville være ganske uholdbar og helt stå i strid med kristen moral. Visstnok har Gud ikke gitt i sitt ord oss noe vigselformular. Men han har gitt oss det budet at vi skal være all menneskelig ordening undergitt for Herrens skyld. (1. Pet. 2, 13). Og vi bor i et land hvor myndighetene har gitt lover for ekteskapsstiftelsen. Unge mennesker som vil leve sammen og som er rede til å ta følgene av sitt samliv, kan når som helst inngå lovlig ekteskap. Å ville ignorere den lovlige ekteskapsstiftelse eller ta ekteskapet på forskudd, uten helt og offentlig å gå inn under ekteskapets forpliktelser, er løsaktighet og synd. Et slikt forhold vil også nødvendigvis komme til å tære på samlivets lykke og gleden ved en kristelig ekteskapsstiftelse. — I samme klasse kommer tidens lettsindige flirt, at unge mennesker i mer eller mindre «fast følge», uten å være forpliktet og bundet av trokapsløfte, skal kunne ha de forlovedes rett og frihet i sin omgang med hverandre. Om verdslige mennesker vil tillate seg slike ting, så må vi vite at Gud har satt skille mellom lys og mørke. Derfor står det skrevet: «Skikk eder ikke like med denne verden.» Og: «Vær I etter den hellige som kalte eder, også I hellige i all eders ferd. For det står skrevet: I skal være hellige for jeg Herren eders Gud er hellig».

Men flirt er ikke hellighet.

Den som forakter dette, forakter

Er en troende fri for ansvar?

(Forts. fra side 5).

kelighetens søvn! Vær edrue, våk, er apostelen Peters formaning og han hadde sørgelige erfaringer på hva det vil si å sove, når man skal være våken.

En del har lavet seg et leie av sine gamle erfaringer og salige velsignelser som de opplevde for ti eller tyve år siden, de kan ikke glemme hvor saligt det dengang var, hvor brennende de dengang var i ånden og hvor de da elsket Gud og Guds folk. Stadig kan de diske opp hva de har erfaret av rykninger og ristninger og skakninger både innvendig og utvendig, men det er lite skaking å merke idag. De ligger istedetfor makelig på løybenkene og synger tøv til harpens lyd og lytter til hyrdefløyten, men du finner dem ikke i de forreste geledder for å vinne den døende verden for Kristus. De har kanskje engang utrettet noe for Gud og nå hviler de ut på sine laurbær. De har nådd toppen av stigen, ser det ut til, mottatt alt hva som er å få og hviler nå sødt på opplevelser. Men er en slik hvile ikke bare skum? Er det ikke for å gi det dets rette navn bare et åndelig dagdriveri og droneliv, som man aller helst burde komme vekk fra hurtigst mulig?

Det fortelles om at på et møte som Moody holdt, stod der opp en mann og vitnet og fortalte sine forbausede tilhørere at han hadde oppholdt seg på «Tabor» de siste fire år av sitt liv. Moody som hadde liten tålmodighet med slike overåndelige mennesker spurte ham likefram hvor mange sjeler han i disse år hadde ført til Kristus. «Å ingen», svarte mannen. Så forekommer det meg allerbest at De kommer ned av Tabor igjen hurtigst mulig, sier Moody og blir som andre dødelige mennesker.

Vi forstår at slik velsignelse er bare bluff uten noen indre gehalt i sig. Det er fare for at slike mennesker som vi ovenfor har beskrevet som er så inderlig vel tilfreds med seg selv og sitt verk og som hviler så inderlig godt, de er kommet inn i et åndelig selvbedrag. De er i den stilling som menighetens engel i Laodikea var kommet inn i, de mente seg å være

ikke menneskelig skikk og bruk, men hans ord som en gang skal kreve alle til regnskap.

S. E.

i «Menighetsbudet».

rike og ha overflod og ikke fattes noe, men han som hadde øyne som ildslue han visste om deres åndelige fattigdom og indre hulhet og sier: «Fordi du er lunken, vil jeg utspy deg av min munn.»

Det er en bedrøvelig stilling å være i, uten noen behov og uten noen kriser, uten opplevelser og daglig fornyelse. Hvis du min broder som leser dette er i denne stilling da vil jeg be deg om å våkne opp og ransake deg selv om du er i troen. Hvis du lever bare på den gamle mannaen, så vil du med Israel fordum merke at det blir mark i den, du må stadig sanke pånytt og pånytt. Du behøver frisk olje på troeslampen om du ikke en dag skal stå med de dårlige jomfruer og be: Gi oss av eders olje, for våre lamper slukner. Glem aldri at det både er en troens kamp og en troens hvile og at vi er kalt til å være lys og salt og Kristi etterfølgere på jord. Uten gjerninger er troen død.

Tro virksom i kjærlighet (Gal. 5, 6.) Ved en nærmere undersøkelse ser vi at også Paulus sterkt betoner den samme sannhet som Jakob. Han skriver i brevet til Titus: Han, som ga seg selv for oss, for å forløse oss fra all urettferdighet og renne seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger. (Titus 2, 14).

Også våre må lære å gjøre gode gjerninger, alt etter som der er trang til, for at de ikke skal være uten frukt (Titt. 3, 14).

Og Jesus selv taler alvorlig til menigheten i Efesus som hadde mistet sin første kjærlighet: Omvend deg å gjør de første gjerninger! Men viss ikke, da kommer jeg over deg, og vil flytte din lysestake fra ditt sted, hvis du ikke omvender deg. (Åp. 2, 5). De første gjerninger, de gjerninger som sprang fram av den første troens og kjærlighetens glød, og ikke de vanemesige pliktgjerninger som de senere hadde.

Det er soleklart at de må følge gjerninger med et kristenliv. Vi er verdens lys og jordens salt, og vår oppgave er å lyse og salte. Må Gud hjelpe oss til å være virkelig lys og salt. Jesus sier oss også uttrykkelig på hvilken måte vi skal være lys og salt. Ikke i førstehånd med snakk eller høye bekjennelser, men med liv og sannhet. La således eders lys skinne for menneskene, for at de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen. (Matt. 5, 13

-16.)

Vil da Gud at vi skal arbeide for ham? Ja, nettopp, det er just hva han vil. Hvis ikke så var, så hadde han vel hentet oss hjem straks vi kom til troen. Paulus så dette klart når han sier: Jeg har lyst til å fare herfra og være med Kristus; for det er såre meget bedre, men å være i kjødet er nødvendigere for eders skyld. Og da jeg er fullt viss på dette, vet jeg at jeg skal bli i live og være hos eder til eders framgang og glede i troen. (Fil. 1, 23—25). Og så valgte Paulus å være ennå en tid i tåredalen for å vinne ennå noen sjeler for himmelen og pryde Jesu æreskrone med ennå noen juveler.

(Forts. i neste nr.)

Herren er med oss.

«Og Herren, han som drar foran deg, han skal være med deg — han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg; du skal ikke frykte og ikke reddes.»

5. Mos. 31, 8.

Har vi et stort arbeid å utføre, eller en hård kamp å utkjempes, burde denne tekst være oss til særlig oppmuntring. Når Jehova selv går foran oss, kan vi med trygghet følge etter. Hvem kan hindre vår framrykning når Herren selv finnes i fortroppen? Kom, brødre, I Herrens stridsmenn, og la oss freidig rykke fremad! Hvorfor nøler vi med å gå fram til seier?

Men Herren går ikke alene foran oss; han er også med oss. Den Allmektige, Allesteds-nærværende er over, under, om oss og i oss. Til alle tider, ja i all evighet vil han være med oss således som han også hittil har vært med oss. Hvor dette burde styrke vår arm! Dra mandig fremad, I korsets stridsmenn! Hærskarernes Gud er med oss!

Når Herren således går foran oss og med oss, vil han aldri unndra oss sin hjelp. Han kan ikke svikte sitt ord, og han kan derfor heller ikke svikte oss. Han vil vedbli å hjelpe oss i all vår trang helt inntil enden. Og som han ikke kan slippe oss, således vil han heller aldri forlate oss. Han er stetse både mektig og villig til å skjenke oss styrke og hjelp inntil kampens dager er endt.

La oss ikke frykte eller forskrekkes; for hærskarernes Gud vil gå med oss i kampen og gi oss fullstendig seier.

(C. H. Spurgeon).

Evangelister,

som ønsker å besøke «Betel», Magnor, kan skrive til: V. Svan, Magnor.

Ekteskap, skilsmisse, gjengifte.

Av Alf Thorstensen.

Br. Alf Thorstensen har gitt ut en brosjyre om ovenstående emne. Han behandler emner som: Hva er et ekteskap? Skilsmisse i lys av de gamle og nye testamente, Kvinnens stilling i ekteskapet. Forlovelses-tiden, Ekteskapet er bindende, De ene troende, den andre vantro, Inngått ekteskap i ufrelst tilstand m. flere ting.

Det er vel ikke for mye sagt at denne vesle boken vil vekke motsetning av dem som forsvarer skilsmisse og den vil hilses med glede av dem som vil følge Jesu anvisning i denne sak.

Kjøp og les boken og dan deg en selvstendig mening om den.

Den er utgitt på Olaf Dales forlag, Arendal og koster kr. 1.30 + porto antagelig 20 øre.

G. Iversen.

Kvittering.

Dagmar Jacobsen.

Til str. Dagmar Jacobsen er i 1944 innkommet følgende:

Fra Knoffsgt. 6, Drammen	kr. 112.50
» en str. Gulsbogen	» 10.00
Innestående i bank	» 2052.66

Tilsammen kr. 2175.16

Hjertelig takk.

H. Hermansen,

Asveien 14, Danvik, pr. Drammen.

Stevne.

Stevne med konferanse avholdes på Logen Moss 29—30. septembertid. Konferansen blir lørdag kl. 11 og søndag og evg. møte kl. 8, søndag møter kl. 11 og 4. Flere kjente predikende brødre deltar.

På forsamlingens vegne

Joh. Martinsen,
Klostergt., Moss.

ERLING SYVERTSEN:

Syv lysestaker av gull.

En profetisk framstilling av kirkes historie i poesi og prosa.

Pris kr. 1.00 + porto 20 øre.

I partier god provisjon.

Kan bestilles i

«Misjons-Rosten»s eksp.

Sarpsborg.